

Stole og et Klapbord. Det var alt, hvad han havde tilbage af Storeholts Herligheder.

„Kom nu her og se min Udsigt!“ sagde han efter at have taget en Frakke paa, der dækkede over den lappede Buksebag. „Er her ikke herligt? Det Syn nedover Bakken til Skoven — jeg solgte det ikke for en Million. Naar jeg sidder her ved Vinduet om Eftermiddagen og ryger en Pibe, føler jeg mig fuldkommen tilfreds. Jeg beklager mig absolut ikke. Naturligvis var det ikke morsomt for en Mand med min Fortid at blive erklæret for uhelbredelig Idiot. I har vel set det. Det har staaet i alle Bladene. Med fuldt Navn og Titel og det hele. Men hvad skulde jeg gøre? Jeg *havde* jo lavet Skandale. Der forelaa jo desuden en Lægeerklæring. Og som det hedder hos de Gamle: Mod Videnskaben kæmper selv Guderne forgæves! — Men hvor bliver Mariane af!“

Han gik hen til Døren og raabte ud:

„Misse dog! Hvor bliver du af? Vi tørster efter at skue dit Aasyn!“

Saasnart han vendte Ryggen til, sendte Karsten og Jytte hinanden et langt Blik. Men da Karsten skar en komisk Grimace, rynkede Jytte Brynene.

En lille brunløkket Dame med kønne og livlige Øjne viste sig i Døren. Hun blev en Tid staaende derhenne, mens hun med smilende Forlegenhed strøg sig nedover Forklædet. Endelig dristede hun sig til at gaa ind. Jægermesteren forestillede, og med et morsomt lille Buk modtog hun Jyttes og Karstens Lykønskninger.

Efter et Par Minutters Ophold, hvorunder hun indbød de Fremmede til en Kop Kaffe i Haven sammen med Pensionærene, trak hun sig tilbage med et nyt lille Buk.

„Naa?“ udbrød Jægermesteren. „Hvad siger I saa? Er hun ikke sød? Vilhelmine er det naturligvis ikke; men jeg har skam ingen Grund til at fortryde Byttet. Vi er allerede som en lille Familje og arbejder udmærket sammen. Min Svigerinde tager sig mest af den indre Husførelse, og Mariane har Køkkenet under sig. For Øjeblikket har vi fjorten Pensionærer, og de roser